

7 — Želje Damjanove

„Tvoja majka je kurva!“

Uprkos odluci da će ovaj put istrajati, nije mogao. Suza kliznu niz obraz.

„Ti si kopile!“, nadoveza dečak iz šestog razreda.

„Nije istina!“, odgovori Damjan, drhtavim glasom.

„Kopile!“, začu iza svojih leđa.

„Kopile, kopile!“, oglasiše se oko njega.

„A šta je to kopile?“, prekinu ih Ana iz njegovog odeljenja a niko nije znao da odgovori.

Ispred sale se okupiše roditelji, iščekujući priredbu.

Muškarci su pohotno merkali ženu, kao da je nikad nisu videli. A imali su šta da gledaju.

„Vrati jezik u usta i prestani praviti budalu od sebe“, ukori žena, majka onog dečaka iz šestog razreda, svog muža.

„Kako te nije sramota da bleneš u tu kurvu?“, zašišta kao zmija, Anina mati, supruhu u uho a ostale žene pred salom su pokarale muževe, ne propustivši da bace otrovan i ljubomorani pogled njoj, Damjanovoj majci.

*

Udobno zavaljen u veliku fotelju i ne skidajući pogled sa jednog od ogromnih ekrana, gospodar reče:

„Vidiš li ti kakvog ja mamlaza napravi, Beliale? Umesto da uzme onu ciglu“, prst pokaza na ekran, „i da nekom glavu razlupa, on plače. On plače, Beliale!“

„Gospodaru, je l' mogu da dobijem čašu vode? Hladne, ovde je mnogo vruće?“

Gospodar ne odgovori. Pijuckajući vodu sa ledom, prepusti se sećanjima na dan kada je pohodio palanke kojima onaj gore davno leđa okrenu. Tada je i ugledao. Mladu, lepu i nevinu, popovu jedinu kći.

Obrlatio je i naveo na blud u kukuruzima. Začeo u njoj sina koji će tamom na zemlji vladati i njegovu volju sprovoditi.

„I ovaj idiot da predvodi moje legije, Beliale?“, više je konstatovao nego upitao.

„Ipak, kakav god da je moj je. Ako dozove moje ime, samo jednom, učiniću ga najmoćnijim smrtnikom na zemlji!“

„Ovaj, smem da se poslužim vodom, gazda?“

Gospodar uhvati bokal, istrese vodu demonu pred noge i kratko odgovori, dok mu se oči crvenilom užariše:

„Gubi mi se s očiju, nakazo!“

*

Nakon priredbe, roditelji sa decom krenuše kućama. Tako i Damjan sa majkom.

„Sutra ću kod direktora, da završimo više sa ovim!“, govorila je držeći ga za ruku.

„Nemoj mama, još će više da me diraju!“

„E pa da vidimo“, odgovori puna srdžbe i nastavi „Sita sam ove palanke i dvoličnih kretena koji se prave fini u crkvi. Samo da dobijem onaj posao u gradu, odmah idemo odavde!“

Prolazili su sporednim sokacima izbegavajući podrugljive poglede naroda. A tamo, pred crkvenim dvorištem, grupa starije dece. Nemo ih prodoše, koračajući prema kapiji.

„Kopile!“ Začu se iza njihovih leđa. Majka se okrenu i posla ih dođavola.

„Kopile!“ ponovi se prozivka.

Tad se u Damjanu geni probudiše i gnev se rodi. Nikad ga nisu pred majkom prozivali. Polako dohvati kamen i hitnu ga. Kamen nađe metu, krv na čelu prsnu a dečak zaplače.

Opet se sagnu, pred zaprepaštenim očima majke i ponovo baci kamen. I taj nađe metu, još jedna glava se okrvavi i jauk se prolomi palankom.

Kada se po treći put sagnu deca se dadoše u trk. Ipak, kamen jednog stiže, on vrisnu i nastavi trčati držeći se za potiljak.

„Nesrećo jedna, šta činiš?“ začu se deda. Majka i sin se okrenuše ka gnevnom popovim pogledom.

„Ništa, deda. Vređali su me, branio sam se!“ Prkosno, uzdignute brade, odgovori Damjan.

„Oče, istina je, dobacivali su mu da je kopile!“

„More, ti da čutiš bludnice!“ galamio je pop dok ga je bes obuzimao, a da nije, primetio bi kako se Damjanove oči u mraku crvenilom sjaje.

„Nego šta je! Kopile! Marš u kuću!“

Tek tad majka posta svesna okupljenog naroda. Sramota i tuga je obuze. Suza je suzu stizala a ulica se njenim ridanjem ispuni. Narod se smeškao, počeo šale zbijati.

Kad je Damjan to video, pljunu dedu snažno u lice i reče mu glasno, da svet čuje:
„Idi dođavola, dabogda u paklu goreo konju matori!“

*

„Tako je!“ Uskliknu gospodar pred ekranom te dozva Beliela. Nasu im po čašu hladne vode i nazdravi.

„Kad popiješ, donesi mi ono crno odelo, crvenu košulju i kravatu koja ide uz to. Čipele da mi se sjaje. Idem gore, sinu moći da predam!“

„Da, moj gospodaru!“

*

Pop je prestao govoriti sa ćerkom a ona nije izlazila od sramote. Damjana su u školi svi zaobilazili. Da li radi odsjaja u očima ili radi kamenica u džepu nije znao ali je uživao u njihovom strahu. Samo se Ana nije bojala. Konačno je mogao pričati sa njom, deliti užinu i šale sa simpatijom.

Jedno popodne zateče stranca u kući. Pio je kafu i pušio. Na majčinom licu vide ono što nikad video nije a za čim je žudio celi život. Video je osmeh sreće.

Stranac u lepom odelu bi mu poznat i namah blizak. Poklonio mu je pračku i pomilovao ga po glavi.

„Damjane, ovo je tvoj otac“, kroz suze radosnice prozbori mati, „obećao je kraj našim patnjama!“

Damjan se osmehnu, stranac takođe. Iz male kuće u dvorištu crkve isija sreća.

Nakon večere, otac zovnu sina u šetnju i oni krenuše.

Nedaleko od dvorišta, stranac stavi dlan na Damjanovu glavu a Damjan se iznebuha oseti moćnim. Toliko da jednim pogledom spali školu u kojoj je doživeo poniženja a za njom i crkvu svog dede.

„Damjane, sada imaš moje moći i moje slugane.“

„Da, oče.“

„Upotrebljavaćeš ih mudro!“

„Razumem, oče.“

„Ispuni sebi želje kao što si maločas. Ispuni ih, jer smisao moći je u ispunjivanju svojih htenja!“

I Damjan sebi ispuni želju.

*

Šetali su pustim gradovima zemlje, noćili u apartmanima najvećih nebodera, oblačili se kod najboljih krojača i obedovali u najskupljim restoranima sveta.

Ponekad bi Damjan zastao da gleda ljude, sada kipove, uhvaćene u trenu i zamrznute u vremenu kako stoje nedovršenih pokreta, reči i misli. Nekad bi ih oslobodio večnosti da mu služe kao što je kuvare, služavke, krojače i sve ostale čije veštine bi mu zatrebale.

I Damjan konačno nađe radost. Više nije bio kopile, majka mu bi srećna. Do kraja života je uklonio ljude jer ljudi behu zli prema njima troma. Ponekad bi sreću pokvario otac i to onda kada bi se napio. Govorio bi:

„Mamlaz želi taticu! I porodicu! Mene, gospodara tame da pređe! Mojim moćima!“

Daleko dole, Belial je sedio u fotelji, pijuckao ledenu vodu i podmuklo se smejaao prizorima na ekranu.